



# KILPI

## MARKKO

CRIME  
TIME

# UNDERTAKER

KUOLEMANKAUPPIAAT

MARKO KILPI

# UNDERTAKER

KUOLEMANKAUPPIAAT

**CRIME  
TIME**

Helsinki



© 2023 Marko Kilpi  
Kannen ulkoasu: Marko Kilpi  
Taitto: Noora Ohvo

ISBN 9789523823778

Painopaikka: EU

Omistettu ystäväilleni Jaralle ja Harrille.  
Tarinat elävät.

*Totuus on niin kallisarvoinen,  
että tarvitaan valheiden henkivartiosto sitä  
suojelemaan.*

Winston Churchill

*Ainoa asia, joka tarvitaan pahan voittoon, on se,  
ettei hyvät ihmiset tee mitään.*

Edmund Burke

**OSA I**



## NELJÄ RATSASTAJAA

Räjähdys sinkautti metallikappaleen liikkeeseen lyhyessä lieriössä. Se syöksyi kuin luoti piipussa. Ainoana erona oli, ettei tässä piipussa ollut reikää. Lieriön toisessa päässä kappale iskeytyi odottavaan rikastettuun uraaniin.

Jos sen olisi ennättänyt kuulemaan, ääni ei olisi ollut juurikaan sormennapsahdusta voimallisempi. Mutta silti osuma oli riittävä halkaisemaan helvetin maan päälle, keskelle ihmisten jokapäiväistä elämää ja arkea.

Pieni osuma aiheutti niin valtavan ketjureaktion, ettei sellaisen uskoisi kuuluvan tähän maailmaan. Aivan kuin joku olisi repinyt aukon todellisuuteen, josta pääsi syöksymään sisään jotain niin alkuvoimaisen tuhoavaa, ettei sitä mikään voinut vastustaa. Kuin materia ja antimateria olisivat yhtäkkiä jostain syystä törmänneet toisiinsa kohtalokain seurauksin.

Olematon ja oleva yhdistyivät väkivalloin.

Kun atomi halkeaa tällä tavoin, on kuin ilmestyskirjan ratsastajat toisivat ihmisten keskuuteen vitsauksia, jotka saavat aikaan jotain, joka muistuttaa maailmanloppua. Ja sellaisia ydinräjähdykset ovat. Maailmanloppuja.

### *Kirkkkaus.*

Se tuli ensimmäisenä, aivan kuten luomiskertomuksessa. Nyt valo vain palveli päinvastaista merkitystä. Se ei synnyttänyt mitään, se ei ollut minkään alku, vaan puhtaaksi viljelty loppu kaikelle olevalle.

Välähdys oli niin kirkas, että se pystyi sokeuttamaan vielä matkojenkin päästä. Ilma kuumeni hetkessä yli kymmenen miljoonaan asteeseen. Se oli kuin pieni pala auringon ydintä maan päällä. Silloin hiekkakin höyrystyy.

### *Kuumuus.*

Se repi valtavuudellaan ilmaa itseensä ja synnytti paineaallon, joka eteni eri suuntiin lähes äänen nopeudella. Ilmasta muodostui paksu näkymätön seinä, joka lanasi sääli-mättömästi kaiken tieltään.

Tuhopistettä lähimpänä olleet ihmiset katosivat miljoonien asteiden poltteeseen. Heidän ainoa onnensa ja lohtunsa oli se, etteivät he ennättäneet ymmärtää mitään tapahtuneesta. Hieman kauempana olleista ihmisistä ennätti palaa tunnistettavia varjokuvia niille kivirakenteisille seinille, jotka säilyivät vielä pystyssä.

Niistä tuli kuoleman varjoja.

Jos helvetti olisi revennyt valloilleen ilmassa, korkeammalla, tuhovoima olisi ollut huomattavasti suurempi. Paineaalto olisi heijastunut maasta takaisin. Silloin se olisi törmännyt ylhäältä alaspäin suuntautuneeseen aaltoon. Yhdistyneinä paineaaltojen tuhovoima olisi moninkertais-  
tunut. Sellaisella mekanismilla on oma nimensä.

### *Konstruktiivinen interferenssi.*

Paineaallolla oli silti valtava voima. Se tuhosi tieltään kiviset rakennukset, jotka olivat tähän saakka uhmanneet





jokaista ihmisen aiheuttamaa uhkaa ja katastrofia. Pientä ja suurta. Jokaista muutosta ja virtausta, olivatpa ne sitten hyviä tai huonoja, nousuja tai laskuja.

Rakennukset olivat selvinneet sodista, rajuilmoista, arktisten sääilmiöiden riepotteluista ja vaihteluista. Ne oli tehty kestävämmän ihmistekin pidempään. Mutta nyt yhtäkkiä oli kuin niitä ei olisi koskaan ollutkaan.

Paineaalto repi materiaa irti rakenteista ja jauhoi sitä yhä pienemmäksi silpuksi. Jokainen mitättömämpi hippunenkin muuttui lähes äänen nopeudella ympäriinsä sinkouttavaksi armottoman läpäisykykyiseksi luodiksi.

Kirkasta välähdystä seurannut kuumuus sytytti kaiken, mikä oli edes jollain tavalla palavaa. Paineaalto sammutti liekit hetkeksi, mutta se oli kuin petollinen valhe. Pian seurasi räjähdyspisteestä kasvava tulipallo, joka miljoonien asteiden kuumuudellaan roihautti kaiken palamaan entistä voimakkaammin.

Tuli eteni rengasmaisesti maata pitkin. Palava kaasujäähtyi ja muuttui näkyväksi. Fysiikan lakien mukaisesti ylipaineaaltoon liittyy lähtemättömästi alipaineaalto. Se saa aikaiseksi jotain, jonka me kaikki olemme tottuneet tunnistamaan ja automaattisesti yhdistämään totaaliseen tuhoon, suurimpaan mahdolliseen kollektiiviseen painajaiseen.

### *Sienipilveen.*

Senkin syntymiseen liittyy olennaisena konstruktiivinen interferenssi. Sienipilven sisällä voimakas alipaine ja ilmakehän staattinen paine kohtasivat ja ne antautuivat keskenään irvokkaaseen, silmittömällä väkivallalla rietastelevaan syleilyyn.

Helvetin mekanismit pääsivät jälleen valloilleen. Jälleen

yksi ratsastajista kylvi tuhon siemeniään. Ilmassa kohoava sienipilvi ja maata pitkin kiitävä tulipallo solmivat saata-nallisen liittonsa.

Tulipallo tuotti sienipilvelle kuumuutta ja varmisti pilven kasvun mahdollisimman suureksi. Samalla tulipallo sai lisää voimaa. Se yhdisti tulipalot ja synnytti kaiken kitaansa nielevän tulimyrskyn. Jälleen fysiikan lait valjastettiin tuhon välineeksi. Kun viileämmät ilmamassat lähtivät syök-symään kuumempaa ilmamassaa kohti, tuli roihusi entistä raivoisemmin.

Helvetin armottomat mekanismit jatkoivat lokahteluaan. Tuhon kiertokulku oli pysäyttämätön. Ne, jotka olivat pahimmasta selvinneet, joutuivat nyt seuraavan ratsastajan armoille. Räjähdyksessä kuumensi ilmaa niin rajusti ja niin laajalla alueella, että se aiheutti vesisateen keskelle kireää pakkaspäivää.

*Musta sade.*

Vesi oli noen värjäämää. Sienipilvi imuroi nokea maasta ja siihen tiivistyi radiopartikkeleita. Tappava sade altisti väistämättömälle kuolemalle. Monet olivat kärsineet jo niin pahoja palovammoja, että he olivat jo käytännössä kuolleita.

Räjähdyksessä katosi yhdessä hetkessä tuhansia ihmisiä. Vähintäänkin saman verran menehtyi niin, että heidän jäänteitään voi jossakin vaiheessa vielä löytää tuhoalueelta. Loukkaantuneiden määrästä ei ole edes varovaista arviota.

Ilmestyskirja oli avattu.

Ratsastajat oli päästetty vapaaksi.

Helvetti oli laukaistu valloilleen.

Kaiken tuhon keskellä jäljelle jäi vain yksi kysymys.

*Mitä tapahtuu seuraavaksi?*



## TULE VAIN KUOLEMA

Hän teki sen. Totisesti. Kuoli syntiemme tähden. Maksoi korkeimman uhrilahjan, omalla verellään. Sen oli tapahduttava. Muutoin emme olisi saaneet lunastusta. Emme pelastusta.

Entä jos hän ei olisi niin tehnyt?

Olisimmeko olleet kaikki tuomittuja kadotukseen?

Olemmeko sitä joka tapauksessa?

Kiven katse kiipeää tuomiokirkon korkealle kurottuvaa alttaritaulua pitkin. Tutkii sen yksityiskohtia. Hahmoja. Kasvoja. Katseita. Ilmeitä. Jeesuksen kuollut ruumis on juuri nostettu pois ristiltä. Häntä ollaan hautaamassa.

Opetuslapsi Johannes pitelee jalkoja, Joosef Arimatialainen on kyykistyneenä kannattelemaan ruumista sylissään ja osittain olkapäänsä varassa. Joosef ja Maria. He seisovat Jeesuksen takana, katselevat kuollutta lastaan.

Heidän menetyksensä luulisi olevan suurinta. Koskettavinta. Musertavinta. Niin ei näyttäisi kuitenkaan olevan. Tumma naisen hahmo on polvistuneena maalauksen alakulmaan. Kookas huppu peittää pään. Kasvot ovat haudattuina käsien taakse näkemättömiin. Hän on käpertyneenä suruunsa. Pohjattomaan menetykseensä.

### *Maria Magdaleena.*

Kivi tunnistaa naisen, sillä Leena rakasti tätä kirkkoa. Hänellä oli tapana jäädä tutkiskelemaan alttaritaulua, sen yksityiskohtia. Hahmojen kasvoja. Ilmeitä. Etsiä taulusta kätkeytyjä salaisuuksia, merkityksiä, joita kukaan, edes Leena itse ei olisi osannut sieltä löytää.

Aivan kuten Kivi tekee nyt.

Leenaa kiehtoi salaisuus. Miksi Maria on niin surun murtama? Miksi juuri hänen kauttaan se selkeimmin ilmenee? Millaisia salaisuuksia Jeesuksen ja Marian välillä oli? Leena oli varma, että kyse oli maailmankaikkeuden suurimmasta salaisuudesta, pohjattomasta mysteeristä.

### *Rakkaudesta.*

Jeesus rakasti kaikkia, mutta oliko hänen sydämessään tilaa vielä jollekin erityisesti? Millaista rakkautta se oli? Kuinka intohimoista? Seksuaalista? Miten he sen ymmärsivät? Miten käsittelivät? Miten sitä toteuttivat? Miksi heidän piti se salata?

Vai oliko niin, että he salasivat sen jopa toisiltaan?

Se olisi ollut niin surullista, mutta samalla kaunista.

Ehkä se oli Leenan tapa kertoa, että hän tiesi. Hän tunsi salaisuuden heidän välillään, vaikka hänellä ei ollut käsitystä siitä, mikä se oli. Koskaan ei kysynyt. Ei kyseenalaistanut. Ei epäillyt. Hän uskoi armoon. Anteeksiantoon ja sen voimaan.

Hän uskoi rakkauteen.

Rakkauden kaksoiskäskyyn.

Pelastukseen.

Leena näki Kivessä eksyneen, rikkinäisen sielun. Jotain, joka oli pelastettava. Ehkä se oli Leenan suurin heikkous ja

samalla hänen vahvuutensa – hänen armonsa. Hän tunsi, kenen kanssa jakoi elämänsä, vaikka ei tiennyt siitä mitään.

Samalla tapaa Kivi tiesi rakastavansa Leenaa, vaikka ei kokenutkaan niin.

Se on hänen heikkoutensa mutta samalla vahvuutensa – tunteet ja varsinkin se, ettei niitä ole. Hän on oman vapautensa vanki, tuomittuna elinkautiseen kuolemaan. Kahleettomuus kahlitsee hänet ja hänen sydämensä.

Se on ajanut hänet tähän tilanteeseen.

Loputtomaan umpikujaan.

Leenaa kiehtoi ajatus siitä, kuinka moni ihminen vuosisatojen kuluessa oli saanut lohtua tuosta taulusta. Se on kuin kurkistusreikä armollisuuteen. Toivoon. Ehkä jotain sellaista Kivikin kohdalleen nyt toivoo, mutta hän tietää, ettei sellaista voi saada. Sellaista ei hänelle suoda, eikä hän sellaista osaisi ottaa vastaan.

Leena ja lapset.

Miksi heidän piti kuolla?

Oliko heidän määrä kärsiä hänen syntiensä tähden? Sovittaa ne hänen puolestaan? Eivät he olleet tehneet mitään pahaa. Eivät mitään väärää. Heistä tuli viattomia uhri-  
lahjoja. Heidän verellään pestiin hänen syntejään, mutta se ei ollut riittävästi, sillä ne ovat aivan liian syvälle juurtuneita.

Sama kohtalo on tuolla alttaritaulun miehellä. Hänet uhrattiin, jotta hänen verellään olisi pesty jotain, mikä ei ole pestävissä. Mutta siitä huolimatta meille annettiin lupa lunastaa iankaikkinen elämä. Niin tapahtuakseen ei tarvitsi tehdä mitään muuta kuin uskoa.

Mitä Kivi voi lunastaa?

Iankaikkisen kadotuksen?

Kiven kädet pyörittelevät rauhallisesti jotain. Metallista, punakeltaista *Leijonaterva*-rasiaa, jonka sisällä on sokeri-kuorrutteisista lakritsipastilleja. Hän on juuri nostanut yhden sulamaan kielensä päälle. Tapansa mukaisesti.

Keskellä kirkon keskikäytävää makaa mies.

Hän pitelee jalkaansa. Luoti on lävistänyt reiden ja murskannut mennessään luun. Jalka on taittunut murtumakohdasta sivulle, hyvin kivuliaalta näyttävään epäluonnolliseen asentoon. Pienikin liihakahdus saa aikaan sietämätöntä, monikerroksista tuskaa, joista yksikin riittäisi viemään tajunnan.

Kivi jättää alttarin ja astelee käytävällä tuskissaan makaavan Wulfin luo. Hän pysähtyy miehen eteen ja jää silmäilemään tätä kuin jonkinlaista arviota tehden. Onhan kärsimystä riittävästi?

– *Sinussa on aina ollut jotain todella pahasti vialla, Wulf ähisee saksaksi.*

– *Joku on joskus ollut sitä mieltä, että se on hyvä asia, Kivi vastaa virheettömällä saksallaan. – Nimenomaan se paha minussa.*

– *En ymmärrä. Miksi sinä et tee mitään? Pakene? Olisit ennättänyt hyvin. Tuhoalue ei ole kuin kahden kilometrin mittainen. Maksimissaan. Nyt se on myöhäistä.*

Kivi ei vastaa. Hän pyörittelee edelleenkin metallista rasiaa käsissään. Pastillit siirtyilevät rahisten sen sisällä laidasta toiseen.

– *Uskotko sinä siihen? Kivi yhtäkkiä kysyy ja jää kiinnostuneena odottamaan vastausta. – Ylösnousemukseen?*

– *Mitä helvettiä? Wulf ähkäisee.*

– *Uskotko? Kivi tivaa.*

– *Vitun idiootti.*



– Nyt alkaa olla viimeisiä hetkiä niin tehdä. Vielä se on mahdollista. Ne väittävät, että se on riittävästi. Aivan sama, mitä olet elämässäsi tehnyt, miten paljon pahaa tahansa. Riittää, että uskot. Aika erikoista, jos minulta kysytään.

– Sinulla oli kaikki mahdollisuudet estää tämä, Wulf puuskahtaa vihaisesti. – Tehdä loppu kaikesta. Sinä olet ehkä ainoa, joka olisi sen voinut tehdä. Tätä ei olisi päässyt tapahtumaan. Mitään ei olisi tapahtunut! Se papinpukuinen huorakin olisi vielä elossa. Ja ne saatanan äpävät.

– Sitä sinun ei olisi pitänyt tehdä, Kivi toteaa korostetun rauhallisesti, mutta silti tuomitsevasti.

– Miten minä olisin voinut jättää sen tekemättä?! Wulf karjahtaa. – Minähän tein kaikkeni, että pääsin tekemään sen.

– Ja se oli tämän arvoista?

Wulf parahtaa tuskaisesti ja naurahtaa vaivalloisesti päälle. Hetken aikaa hän huohottaa raskaasti, kunnes pahin hellittää hetkeksi.

– Sinun olisi pitänyt olla paikalla. Kokemassa se. Pelko. Kauhuhu. Epätoivo. Nähdä, miten ne vapisi. Näkemässä, kun minä... vedin liipaisinta. Sinun olisi pitänyt olla siellä haistamassa se. Ruuti. Veri. Miten niiden löyhkää sekottui keskenään. Se leijui joka puolella. Se löyhkää vieläkin minusta. Sinun perheesi kuolema. Haista. Se haisee minusta.

Wulfin kiihtynyt, kouristuksenomainen pilkka ei tunnu saavuttavan kohdettaan. Kivi seuraa edessään makavaa miestä kuin jonkinlaista koetta, joka on kehittymässä mielenkiintoisempaan ja samalla toivottuun ja oletettuun suuntaan. Wulf huomaa Kiven suhtautumisen tilanteeseen. Se hämmentää, mutta ennen kaikkea se vihastuttaa. Se tekee lopullisesti aseettomaksi.

– *Mitä järkeä on piilotella täällä jossakin maailman laidalla ja sitten kuitenkin antaa periksi? Wulf ullahtaa. – Miten helvetin tyhmä voitkaan olla? Sinussa on todellakin jotain pahasti vialla.*

Wulfin ilme vaihtuu hämmentyneestä ivalliseen. Hän on ymmärtänyt jotain.

– *Vai etkö sinä olekaan niin paha, mitä olet aina antanut ymmärtää? Tässäkö on pehmeä kohta? Kyllä sinä sen tiedät, ettei niin saa olla.*

Kivi ei reagoi millään tavalla Wulfin sanoihin.

– *Tätä ei voi enää kukaan pysäyttää, Wulf jatkaa niin kuin yrittäisi jotenkin kömpelösti lohduttaa. – Tämä on lopun alku. Ja samalla kaiken alku.*

Puhelin värähtelee Kiven taskussa. Hän kaivaa sen esiin.  
*Tiina.*

Kivi empii hetken. Hän vilkaisee puhelimen ohi Wulfia, jonka kasvoille on jälleen vaihtunut syvä hämmennys. Kuinka Kivi voi edes kuvitella vastaavansa tällaisella hetkellä kenenkään soittoon? Kivi nostaa puhelimen korvalleen.

– Meidänhän piti olla sujut? Kivi muistuttaa heti, kun linja aukeaa.

– Onko se totta? Tiina tivaa vaativasti.

– Mikä?

– Mitä sinun perheellesi on tapahtunut? Leenalle? Lapsille?

Kivi kääntyy kannoillaan ja astelee kohti ikkunaa. Vastaus jää odottamaan.

– *Hei!* Wulf huutaa Kiven perään, mutta ei saa siihen reaktiota.

– Heitä ei enää ole, Kivi vastaa hiljaa.



# KUOLEMANKAUPPIAAT

Kun taktinen ydinase räjähtää kaupungin keskustassa, vihollinen on kasvoton ja hyökkääjä tuntematon.

Seuraavaksi uusi attentaatti Euroopan talouteen kaataa pankkeja ja uhkaa kokonaisia kansakuntia. Näyttää kuin länsimainen demokratia olisi joutunut hyökkäyksen kohteeksi.

Joku käy uudenlaista hybridisotaa, jossa perinteiset aseet ovat menettäneet merkityksensä ja valtiot väkivallan monopolin.

Jonkun on suljettava helvetin portit. Kuka sellaiseen kykenee? Mikä rooli on mystisellä tuonelan lautturilla, hautausurakoitsija Kivellä? Onko hän ainoa joka siihen kykenee?

KUVA: J. K. SALONEN

” KILPI  
VAKIINNUTTAA  
ASEMANSÄ ALAN  
HUIPPUNA ”  
– Helsingin Sanomat

” HALOO MAAILMA,  
TÄÄLLÄ OLISI  
MESTARI  
TARJOLLA! ”  
– Ilta-Sanomat

” JARMO KIVI  
ON LOISTAVA  
DEKKARIIHAHMO ”  
– Kansan Uutiset

” UNDERTAKER ON  
KANSAINVÄLISTÄ  
TASOA ”  
– Yle

” KILVEN  
TAIDOKASTA  
TEKSTIÄ ON  
ILO LUKEA ”  
– Aamulehti

” KILVEN  
RIKOSROMAANIN  
KERRONTA TOIMII  
HÄIJYN HYVIN ”  
– Savon Sanomat

ISBN 978-952-382-377-8



CRIME  
TIME

www.docendo.fi